

Не забудьмо про вікна...

Василь Думанський

Поки ми діти, земля з любов'ю стелиться нам під ноги. Ми бігаємо по ній від краю до краю й пізнаємо її очима, долонями, підшвами... З літами вибираємо собі той клопоть, на якому нам найкраще. А вибравши, шукаємо там вільну місцину, щоб поставити хату: від дощу, холоду й недобрих людей...

Муруючи стіни, перед очима завжди робимо вікна. Не тільки для того, аби знати, коли день, коли ніч, але й щоб весь час бачити небо, сад, поле та яка пора надворі – січень чи квітень, серпень чи листопад. Бо якщо колись – не доведи, Господи – забракне сили переступити поріг, цього всього дуже не вистачатиме. І хоч би скільки нам розповідали, що діється за вікном, наша душа захоче сама все побачити й утопитися в Божому світі!

Тож муруючи стіни від злодіїв і дощів із вітрами, залишаємо перед собою вікна! Бо ми ще набудемося в суцільній темряві, бажаючи хоч тонюсінького промінця.